

строшени параходи. Наврѣдъ кръвь! Наврѣдъ трупове! . . .

— Такова зрѣлище е мѣстото, гдѣто се биятъ рускитѣ и японски войски.

Бацитѣ на много сѣмейства, едничкитѣ синове на много майки сж избити. А още много хиляди войници — сакати, измирѣзнали доживѣватъ послѣднитѣ дни отъ тегловния си животъ при своитѣ жени, при своитѣ майки, при дѣцата си, за които тѣ сж били едничка надежда, едничка утѣха . . .

* * *

Въ единъ мразовитъ день, прѣзъ врѣме на руско-японската война, въ столицата на Русия, както винаги, прѣминавали войници.

Въ една улица вървѣли нѣколко войници, между които единъ си билъ наметналъ шинела. Като срѣцнали единъ офицеръ, всички войници го поздравили. Само войникътъ съ наметнатиятъ шинелъ не поздравилъ офицера, а само го погледналъ и си заминалъ. Офицерътъ се разсърдилъ, застигналъ войника и почналъ грубо да го мѣмре, за гдѣто не поздравява, а още повече — за гдѣто не си е облѣкалъ шинела, а само го наметналъ, което е забранено на войниците.

Войникътъ мълчалъ. Само двѣ едри сълзи капнали отъ очитѣ му. Но офицерътъ продължавалъ да го нагрубява.

Наоколо се събрали много хора.

Тогавъ войникътъ повикалъ стражара, който билъ наблизу, и го накаралъ да му снесе шинела . . .